

Notat vedrørende materiale modtaget fra Udenrigsudvalget:

Indledningsvis bemærkes, at det meget omfattende og bredt dækkende materiale, Udenrigsudvalget har modtaget fra en lang række organisationer og enkeltpersoner, i vid udstrækning afspejler og opsummerer den debat, der gik forud for Folketingets behandling den 24. november 1988 af udenrigsministerens redegørelse for Danidas handlingsplan.

Under folketingsdebatten var der bred enighed om de grundlæggende bistandspolitiske principper, samt om at debatten nu burde koncentrere sig om, hvordan bistandsarbejdet på dette grundlag vil kunne gennemføres så effektivt som muligt.

De fleste kommentarer i det foreliggende materiale tager også udgangspunkt heri og retter sig mod spørgsmål af direkte eller i hvert fald indirekte relevans for valget af fremtidige samarbejdslande. De følgende bemærkninger knytter sig til disse aspekter uden i øvrigt at gå dybere ind på emner, som ikke har relation til landevalgsproblematikken.

En række indlæg omfatter kommentarer til specifikke lande. Adskillige af disse kommentarer har karakter af uddybende oplysninger om de enkelte lande og supplerer som sådan på udmærket vis det materiale, der tidligere er oversendt til Udenrigsudvalget.

Der kan i denne forbindelse være grund til at erindre om, at en stor del af dette materiale er udarbejdet af eksterne konsulenter og analyseinstitutter, hvis vurderinger og konklusioner alene står for de pågældende forfatteres eget ansvar. Formålet har netop været at give Udenrigsudvalget et så bredt, alsidigt og uhildet vurderingsgrundlag som muligt.

Som yderligere baggrundsorientering fremsendes samtidig hermed en oversigt over lan-

despecifikke analyser og emnebeskrivelser, udarbejdet af Verdensbanken, UNDP og bistandsorganisationer eller forskningsinstitutter i enkelte andre donorlande.

1. Hvor mange lande?

Under folketingsdebatten var der bred tilslutning til handlingsplanens forslag om at koncentrere det danske bistandssamarbejde om et færre antal lande end hidtil.

Der var generel enighed om, at man ikke kan gennemføre så ambitiøse målsætninger, som er opstillet for dansk ulandsbistand, hvis man samtidig vil sprede sig over hele den tredje verden.

Det er vigtigt at erindre, at baggrunden for ønsket om landekonzentrationen er en erkendelse af, at man kun herigennem vil kunne opretholde en meningsfuld dialog med modtagerlandene om den brede vifte af politiske og udviklingsmæssige hensyn, som bør indgå i det konkrete udviklings samarbejde. Dette vil være en forudsætning for at kunne identificere, udvikle og gennemføre gode projekter.

Der er mange grunde til, at princippet om en koncentration af bistandssamarbejdet på færre lande ikke bør gennemføres helt konsekvent:

Ved bistand gennem private organisationer bør organisationernes særlige forudsætninger og lokale kontakter være de afgørende for, hvor bistandsarbejdet gennemføres – og de falder ikke nødvendigvis sammen med valget af samarbejdslande for den statslige bistandsindsats.

Visse bistandsformer kan i øvrigt meget vel udnyttes i et bredere perspektiv som supplement til princippet om geografisk koncentration. Hvis man f.eks. af effektivitetshensyn, og fordi det nu engang er nødvendigt at prioritere,